

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.074 van 20 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat P. VAN HOECKE, loco advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt :

“U werd op 2 april 2008 van 09.04 uur tot 11.32 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Servo-Kroatische taal machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische moslim, afkomstig uit Bosnië-Herzegovina, meer bepaald uit Vukovije Gornje (gemeente Kalesija, Kanton Tuzla, Federatie van Moslims en Kroaten). U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. Op 8 augustus 2007 ging u samen met uw echtgenote uit in Kalesija. Uw neef, X(R.), was die avond in het lokaal waar jullie uitgingen aangesteld voor de veiligheid. Op een bepaald ogenblik kwam uw buurman, Meho (M.), die onder invloed van alcohol was, binnen en begon uw neef verbaal te provoceren. De politie kwam hierop ter plaatse en kon beletten dat het tot een gevecht kwam. Hierna kon X verder werken. Meho zagen jullie niet meer terug tot jullie vertrek naar huis later die avond. Uw neef X was van plan samen met u en uw echtgenote mee te rijden naar huis. Nadat jullie aan uw voertuig waren aangekomen, die op een slecht verlichte parking stond, en u uw echtgenote op de achterbank had doen plaatsnemen, zag u plots X aan de andere kant van de wagen op de grond neerliggen. Toen u naar hem toesnelde om hem te helpen zag u Meho en misschien drie of vier andere

onbekende personen. Toen u uw neef wou helpen ontstond er een gevecht tussen uw neef en deze personen. U hield zich hierbij afzijdig en ondernam niets. Na enige tijd zag u plots Meho op de grond liggen. Zijn vrienden pakten hem vervolgens op en droegen hem naar de spoeddienst van een gezondheidscentrum een beetje verder. Hoe ernstig het met hem gesteld was wist u toen niet. Hierna kwam de politie ter plaatse. U en uw echtgenote mochten vertrekken, nadat de politie uw verklaringen als getuige had opgetekend in een proces-verbaal. Xwerd opgepakt door de politie. Nog diezelfde nacht werd hij vrijgelaten. De volgende ochtend kreeg u thuis bezoek van de politie. U diende andermaal - ditmaal op het politiekantoor - een getuigenverklaring te geven. Op het politiekantoor vernam u dat Meho die nacht overleden was aan zijn verwondingen. U vertelde de politie nogmaals wat u gezien had. Hierna mocht u gaan. Admir, die tevens bij u in de buurt woont, vertelde u vervolgens bij hem thuis dat hij Meho geraakt had aan het hoofd met een mesje. U weet niet of Xvervolgens gearresteerd werd. Jullie praatten hier niet over. Zeven of acht dagen later werden u en Xsamen door de politie opgepakt voor een nieuw informatief gesprek. Na dit gesprek werd u aangeduid als getuige. In afwachting van zijn proces en tijdens de duur van zijn proces werd Xin vrijheid gesteld. Twee à vijf dagen later ontving u via de post een convocaties van de Kantonale rechtbank van Tuzla om nog ergens in augustus 2007 te getuigen in het proces tegen Admir. Direct hierna begon u anonieme dreigtelefoons te krijgen, waarin ermee gedreigd werd u en uw familie te doden wanneer u op de rechtbank zou getuigen. U bent er zeker van dat deze telefoons afkomstig zijn van Meho's broer, Mujo, zijn vader en misschien ook van andere naaste familieleden van Meho. U ontving dergelijke telefoons met een frequentie van 2 à 3 per dag. Ze wilden beletten dat u zou getuigen, want dan zou blijken dat Xhandelde uit zelfverdediging. Twee keer ging u hiervoor tevergeefs langs bij de politie. U deed er uw verhaal en er werd toen telkens een proces-verbaal opgemaakt. Toen u hen vroeg om bescherming, kreeg u telkens te horen dat ze bij u zouden langskomen, wat ze vervolgens evenwel niet deden. Als gevolg van deze dreigtelefoons meldde u zich niet als getuige op de rechtbank. Toen de familie van Meho zag dat u zich niet bij de rechtbank had gemeld verminderden deze dreigtelefoons. Na ongeveer een maand stopten deze bedreigingen volledig. Toch vreesde u nog steeds voor u en uw familie. De traditie schrijft immers voor dat de familie van het slachtoffer wraak neemt op de familie van de dader. U vreest dat de familie van Meho u en uw zoon zullen viseren. Om uw zoon te beschermen, nam u uiteindelijk de beslissing te vluchten. Op 4 februari 2008 verliet u samen met uw gezin Bosnië en op 6 februari 2008 kwamen jullie aan in België. Op 7 februari 2008 diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw diploma; uw Bosnische identiteitskaart; de Bosnische en internationale geboorteakte van uw zoon Enver; de nationaliteitsakte van uw zoon Enver; uw nationaliteitsakte en uw internationale geboorteakte; uw huwelijksakte; de overlijdensaktes van (B.) Muradif, Habib en Senaide. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u nog volgende documenten over: een attest met hoofding van de politie van Banovici, uitgereikt te Zivinice op 4 januari 2008, aangaande de motieven voor uw vertrek uit Bosnië en een attest van de rechtbank van Kalesija, uitgereikt te Kalesija op 19 augustus 2007, aangaande het feit dat u zich op 20 augustus 2007 als getuige diende te melden bij de Kantonale rechtbank van Tuzla in de zaak van (R.) Xen (M.) Meho en het feit dat u hieraan toen geen gehoor durfde geven omwille van bedreigingen geuit door de familie (M.).

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat niet de minste bewijskracht kan toegekend worden aan de door u neergelegde attesten met hoofding van de politie van Banovici en hoofding van de rechtbank van Kalesija, respectievelijk uitgereikt op 4 januari 2008 en 19 augustus 2007. Beide documenten voldoen immers niet aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten en zijn niet in overeenstemming met uw verklaringen. Het attest met hoofding van de politie van Banovici is een kleurenkopie, waarbij zowel de tekst, stempel als handtekening mee werden gefotokopieerd. Het attest met hoofding van de rechtbank van Kalesija betreft een kleurenkopie van een stempel van de Kantonale rechtbank van Kalesija op een blanco formulier waarop nadien de tekst werd aangebracht. Dit document werd ook niet ondertekend, wat nochtans vereist is ter bekrachtiging van het document. De bedoeling van een stempel is om de handtekening aangebracht op een document te valideren. Dit houdt bijgevolg in dat een stempel wordt aangebracht na opmaak en ondertekening van een document. Over het document met hoofding en stempel van de politie van Banovici, dd. 4 januari 2008, dient dan weer gesteld te worden dat het geheel niet duidelijk is door welke instantie het werd opgemaakt. Volgens de hoofding en stempel zou het hier gaan om een document van de politie van Banovici, terwijl in de tekst zelf vermeld staat dat het hier gaat om een uitspraak van de Kantonale en gemeentelijke rechtbank van Zivinici. Dit houdt geheel geen steek. De politionele en gerechtelijke diensten zijn immers aparte autoriteiten. Dat een rechtbank bovendien zou verklaren dat iemand verplicht was zijn land te ontvluchten omwille van bedreigingen en provocaties geuit door zijn burens en een dergelijke verklaring bovendien zou attesteren

in een document dat als doel heeft het bekomen van een visum of verblijfsvergunning in een derde land is geheel niet aannemelijk en mist elke zin voor realiteit. Bovendien verliet u Bosnië pas op 4 februari 2008, terwijl dit attest - met vermelding van uw vlucht naar het buitenland - werd uitgereikt op 4 januari 2008. Wat het attest met hoofding van de rechtbank van Kalesija betreft dient nog te worden opgemerkt dat de datum van dit document nadien met een balpen werd gewijzigd. De oorspronkelijke datum van 4 augustus 2007 werd aangepast naar 19 augustus 2007. Opmerkelijk is ook dat dit document verwijst naar het feit dat u zich op een latere datum dan de datum van uitreiking van dit document, met name op 20 augustus 2007, als getuige diende te melden bij de rechtbank, maar hieraan toen geen gevolg durfde geven. Ook dit houdt geheel geen steek. Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat dit document tevens verwijst naar een wetsartikel zonder te preciseren om welke wet het hier gaat. Door deze documenten, waarvan de inhoud in rechtstreeks verband staat met uw vluchtmotieven, neer te leggen, hebt u duidelijk gepoogd de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u meermaals hebt aangehaald bepaalde documenten ter staving van uw asielrelaas te zullen neerleggen, zoals bijvoorbeeld een PV opgesteld nadat u klacht had ingediend bij de politie, de convocatie van de rechtbank of eventueel het vonnis waarin X werd vrijgesproken, maar hebt nagelaten dit te doen. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u deze documenten had kunnen bekomen.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal op meerdere punten niet stroken met de verklaringen afgelegd door uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat dat op 8 augustus 2007, nadat Meho gewond naar een spoeddienst werd afgevoerd, de politie ter plaatse kwam en u ondervroeg op de parking waar het net voordien tot een gewelddadig treffen was gekomen tussen Xenerzijds en Meho en zijn vrienden anderzijds. Deze getuigenis werd toen door de politie opgetekend in een proces-verbaal. Hierna mochten u en uw echtgenote naar huis vertrekken. De ganse tijd was uw echtgenote in de auto blijven zitten, dit zowel tijdens het treffen tussen Amir en Meho en zijn vrienden, als hierna tijdens de aanwezigheid van de politie. Uw neef X werd toen tevens ter plaatse door de politie opgepakt (gehoorverslag CGVS man, p. 6 tem. 8). Uw echtgenote daarentegen maakte van deze politietussenkoms geen melding tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Ze legde over dit gebeuren bovendien ook nog andere niet strokende verklaringen af. Zo verklaarde zij dat jullie van plan waren die avond samen met Amir met de wagen naar huis te gaan, dat zij op de parking waar jullie wagen stond Meho en zijn vrienden naderbij zag komen, dat zij toen instapte in de wagen, dat u direct na haar instapte in de wagen, maar dat Amir ter plaatse achterbleef en jullie zonder hem naar huis vertrokken. Waarom X uiteindelijk niet meeding kon zij niet zeggen. Toen jullie vanop deze parking wegrede zag zij wel nog dat Xen Meho en zijn kompanen ruzie maakten. Waarover deze ruzie ging wist zij niet te zeggen. Dit alles nam volgens haar bovendien slechts enkele minuten in beslag (CGVS vrouw, p. 3 en 4). Van een gevecht tussen Xenerzijds en Meho en zijn vrienden anderzijds bemerkte zij niets. Zij merkte evenmin op dat Meho gewond werd afgevoerd en dat de politie hierna ter plaatse kwam, u toen verhoorde en Amir arresteerde. Gevraagd of zij toen geen politie opmerkte, antwoordde ze ontkennend eraan toevoegend dat ze achteraan de wagen zat. Geconfronteerd met uw verklaringen hierover antwoordde ze andermaal niets gezien te hebben (CGVS vrouw, p. 3 en 4). Ook op andere punten strookten jullie opeenvolgende verklaringen niet. Zo verklaarde u dat u in augustus 2007, nadat u door de rechtbank als getuige opgeroepen werd, dreig telefoons begon te krijgen vanwege de familie van Meho die u aanmaanden om niet te gaan getuigen. Toen ze bemerkten dat u effectief naliet te getuigen voor de rechtbank verminderden deze dreig telefoons en na ongeveer één maand (ergens in de maand september 2007) stopten deze uiteindelijk volledig. Hierna kende u geen problemen meer (CGVS man, p. 10 en 11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat deze dreig telefoons in de tijd toenamen en bleven duren tot jullie uiteindelijk vertrek naar België begin februari 2008 (CGVS vrouw, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaringen hierover afgelegd bleef ze erbij dat jullie deze dreig telefoons tot net voor jullie vertrek naar België bleven ontvangen (CGVS vrouw, p. 8). Ook over het proces tegen X voor doodslag strookten jullie opeenvolgende verklaringen niet. Zo verklaarde u dat X zowel voor als tijdens zijn proces vrij was (CGVS man, p. 9), terwijl uw echtgenote duidelijk liet blijken dat hij tijdens zijn proces opgesloten werd (CGVS vrouw, p. 6). Ook over het tijdstip van het vonnis in deze zaak legden jullie geen eenduidige verklaringen af. Ofschoon jullie beiden niet wisten wanneer dit vonnis juist geveld werd, stelde uw echtgenote nog tijdens haar verblijf in Bosnië vernomen te hebben dat de rechtbank oordeelde dat het om zelfverdediging ging en X vrijspak (CGVS vrouw, p. 6). U, daarentegen, verklaarde heel uitdrukkelijk dat pas nadat jullie in België aangekomen waren, de rechtbank tot een vrijspraak was gekomen in het proces tegen Amir. U vernam over deze vrijspraak voor de eerste keer hier in België toen u contact opnam met uw ouders (CGVS man, p. 9 en 11).

Voorts dient er op gewezen te worden dat u uw verklaringen aangaande de getuigenis van uw echtgenote voor de politie tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat, toen de politie op 8 augustus 2007 ter plaatse kwam op de parking waar het net voordien tot een gevecht was gekomen tussen Xen Meho en zijn vrienden, u en uw echtgenote pas mochten beschikken nadat de politie jullie beide verklaringen had opgenomen (CGVS, p. 7). Vervolgens verklaarde u dat u door de politie de volgende dag werd meegenomen naar het politiekantoor om u andermaal als getuige te horen. Op de vraag waarom uw echtgenote toen ook niet werd meegenomen - ze was tenslotte ook aanwezig geweest op de plaats van delict -, antwoordde u dat ze de ganse tijd in de wagen had gezeten en bijgevolg toen niet veel had gezien (CGVS, p. 7). Vervolgens verklaarde u dat zij die avond niet door de politie gehoord werd en liet u tevens uitschijnen dat de politie haar aanwezigheid in de auto zelfs niet bemerkte had (CGVS, p. 8).

Uw relaas komt nog meer in het gedrang door een aantal bijkomende tekortkomingen en onwaarschijnlijkheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het vooreerst weinig waarschijnlijk dat de politie bij een dodelijk gevecht de dader nog dezelfde nacht zou vrijlaten. Voorts is het weinig logisch en geloofwaardig dat u niet weet of uw neef Admir, de eerste dagen of week volgend op dit dodelijke incident door de politie nog gearresteerd werd, temeer daar hij in uw directe omgeving woonde en u tevens verklaarde in deze periode nog met hem gesproken te hebben (CGVS, p. 8 en 9). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat een proces voor doodslag reeds zou aanvangen in dezelfde maand waarin de feiten gebeurd zijn. U verklaarde immers reeds ongeveer twee weken na dit dodelijk incident een convocatie te hebben ontvangen om in het proces tegen Xnog in diezelfde maand augustus 2007 als getuige door de rechtbank gehoord te worden (CGVS, p. 9). Het is tevens opmerkelijk dat u niet meer weet op welke dag u juist moest getuigen voor deze rechtbank (CGVS, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. Daarom kan niet besloten worden tot een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en evenmin tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen gezien uw identiteit en deze van uw kinderen, alsook de door u gevolgde studies, en het feit dat familieleden van uw echtgenote in de periode van de oorlog overleden zijn, niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat onvoldoende onderzoek van de asielmotieven heeft plaatsgevonden. Hij geeft de feiten weer en betoogt dat zijn eigenlijke asielrelaas waarop zijn gegronde vrees voor vervolging gebaseerd is niet werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal, noch werd getoetst aan artikel 1 van de Conventie van Genève. De verwerende partij, zo stelt verzoeker, baseert zich op de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, die op basis van dezelfde motieven asiel aanvraagde. Het is echter onmogelijk dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegden en indien er tegenstrijdige notities genomen werden, is dit te wijten aan de tolk aan wie door verzoeker een zekere nonchalance wordt toegeschreven. Hij verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State dd. 7 augustus 2007 waaruit hij afleidt dat het mogelijk is dat zijn asielrelaas volledig waar is en de handelswijze om asielrelazen van diverse personen met hetzelfde verhaal collectief te beoordelen door de Raad van State wordt verworpen. Een individuele beoordeling van een asielrelaas is de regel. De argumentatie van de kwestieuze beslissing die gebaseerd is op de tegenstrijdigheden kan niet gevolgd worden en is onvoldoende om tot een weigeringsbeslissing te komen. Er is geen enkele aanleiding om de verklaringen van verzoeker af te wijzen op basis van de verklaringen van zijn echtgenote en vice versa en de bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd, zo stelt hij. Verzoeker concludeert dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn fysieke integriteit zoals voorzien in de zin van artikel 1 van de conventie van Genève, nu hij de represailles van de familie van Meho vreest.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat

zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.1.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert welk beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden, zodat het middel in zoverre niet ontvankelijk is.

2.1.3.2. Waar verzoeker in eerste instantie betoogt dat zijn eigenlijke asielrelaas – zoals in het verzoekschrift samengevat – niet wordt beoordeeld door het Commissariaat-generaal, is de Raad van oordeel dat de uitgebreide motivering, zoals hierboven geciteerd, doet blijken van het tegendeel. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat de tegenstrijdigheden een gevolg zijn van problemen bij de vertolking. Deze tegenstrijdigheden kunnen eenvoudigweg worden vastgesteld in de stukken van het administratief dossier terwijl dit geenszins het geval is voor de door verzoeker aan de tolk toegeschreven nonchalance. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen bij het Commissariaat-generaal de kans om hun asielrelaas uiteen te zetten en er werd hen verduidelijkt dat eventuele problemen met de tolk gemeld moesten worden. Uit de beide gehoorverslagen blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote echter hebben nagelaten enige opmerking of enig voorbehoud te formuleren met betrekking tot de tolk, hoewel zij daartoe de kans hadden toen hen op het einde van het interview gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen hadden. Bovendien bestaat, hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (R.v.St., nr. 167.854, 15 februari 2007). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter verwijten van 'een zekere nonchalance' volstaat dus niet. Verzoeker blijft hier in gebreke. Dienvolgens is zijn argument met betrekking tot de tolk niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

2.1.3.3. Waar verzoeker onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State doet gelden dat de tegenstrijdigheden, gelet op de noodzaak tot individueel onderzoek van een asielaanvraag, hem niet kunnen worden tegengeworpen, stelt de Raad vast dat het arrest waarnaar in casu wordt verwezen betrekking heeft op stereotiepe asielrelazen aangebracht door verschillende asielzoekers uit hetzelfde land van origine die geen onderlinge band met elkaar hebben. Het onderhavige dossier heeft evenwel betrekking op twee echtgenoten die eenzelfde asielrelaas delen, meer nog, waarvan de echtgenote uitdrukkelijk verklaarde geen eigen asielmotieven te hebben, doch zich beroept op deze van haar man, zodat alleen al om die reden de verwijzing naar het bedoelde arrest nr. 173.899 van 7 augustus 2008 niet opgaat. Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003). In casu kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de

waarachtigheid van het relaas na te gaan (R.v.St., nr. 179.754, 18 februari 2008). Gelet op hetgeen voorafgaat is het niet aannemelijk dat het echtpaar geen eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot het gevecht tussen Xen Meho, de gevolgen daarvan en de daarop volgende dreigtelefoontjes. De vastgestelde tegenstrijdigheden, die hier niet worden weerlegd, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het eerste middel is in de reeds besproken mate niet gegrond.

Het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de criteria van de vluchtelingendefinitie waarop verzoeker doelt middels zijn verwijzing naar artikel 1 van de Conventie van Genève behelst ook een onderzoek van de voorgelegde documenten, zodat, alvorens hierover uitspraak te doen, de Raad moet overgaan tot de bespreking van het tweede middel.

2.2.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de motiveringsplicht met betrekking tot het onderzoek van de door hem neergelegde documenten. Hij stelt dat er geen waarde aan wordt gehecht en ze niet onderzocht werden op een objectieve wijze. Er wordt volgens verzoeker enkel een subjectieve en persoonlijke beoordeling weergegeven.

Met betrekking tot het document met als hoofding “Politie Banovici dd° 04/01/2008” stelt verzoeker dat de door de verwerende partij gegeven motivering louter subjectief is doordat ze niet gegrond is op basis van onweerlegbare objectieve vermoedens over de wijze waarop de autoriteiten in een ander land mogelijk wel werken en over de verhouding tussen de politionele en de gerechtelijke diensten in Bosnië.

Aangaande het attest met hoofding van de rechtbank van Kalesija betoogt verzoeker dat niet is aangetoond dat de aanpassing van de datum gebeurde met inzicht om te misleiden, noch door wie deze datum werd aangepast, noch welke relevantie deze wijziging heeft op de grond van de zaak. Waar de verwerende partij stelt dat de datum geen steek houdt, stelt verzoeker dat hij reeds lang voor de datum van de rechtszaak uiting gaf aan zijn vrees om te gaan getuigen en derhalve het niet zo vreemd is dat hij reeds voor de zitting zijn beslissing uitte niet te zullen gaan.

Met betrekking tot beide documenten doet verzoeker ten slotte gelden dat er niet gepreciseerd wordt met welke verklaringen en op welke wijze deze niet in overeenstemming zouden zijn met de verklaringen.

Aldus besluit verzoeker tot een gebrekkige motivering van de beslissing.

2.2.2. Uit de bewoordingen van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker tracht zijn – hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden – relaas kracht bij te zetten door het voorleggen van twee attesten, met name een attest met hoofding van de politie van Banovici dd. 4 januari 2008 en een attest met hoofding van de rechtbank van Kalesija dd. 19 augustus 2007. Met betrekking tot deze stukken wordt in de bestreden beslissing duidelijk weergegeven om welke redenen er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Het ontzeggen van bewijskracht aan de stukken is gestoeld op een aantal eenvoudige vaststellingen die bezwaarlijk “subjectief” kunnen worden genoemd met betrekking tot de vorm en de coherentie.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij doet gelden dat ‘er geen waarde gehecht wordt aan de door hem overhandigde documenten en deze niet nader onderzocht worden op een objectieve wijze’. Bovendien kan hij ten aanzien van de bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot de onregelmatigheden van de bedoelde stukken er niet mee volstaan op algemene wijze te stellen dat er geen objectieve gegevens voorliggen met betrekking tot de wijze waarop de autoriteiten in een ander land werken, daarin begrepen de verhouding tussen de politionele en gerechtelijke diensten. Dit is niet ernstig : verzoeker

betwist niet dat het gaat om kleurenkopieën van, enerzijds zowel tekst, stempel en handtekening (stuk dd 4 januari 2008) en, anderzijds, van een stempel op een blanco formulier waarop daarna tekst werd aangebracht en waarop de datum met een balpen werd gewijzigd (stuk dd. 19 augustus 2007). De in de bestreden beslissing geschetste wijze van ondertekening en validatie van documenten is dermate universeel dat het aan verzoeker toekomt het bedoelde motief van de bestreden beslissing te ontkrachten middels het aanbrengen van concrete informatie. Verzoeker blijft hier in gebreke. Om dezelfde reden is zijn argument dat geen objectieve elementen voorliggen over de verhouding tussen de politionele en gerechtelijke diensten evenmin dienstig om de discrepanties aangaande de auteur van het stuk en de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing omtrent de onwaarschijnlijkheid van de inhoud ervan, niet dienstig.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de documenten die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neerlegt, en de verwerende partij niet moet aantonen wie de wijzigingen om welke reden heeft aangebracht. Bovendien is het niet redelijk te stellen dat niet is aangetoond “welke relevantie deze wijziging heeft op de grond van de zaak”. Immers, het geheel van gebreken waarmee de beide documenten zijn behept leiden tot de vaststelling dat de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd. Om deze redenen alleen al is de Raad van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen, doch, integendeel, er verder afbreuk aan doen. Inzoverre verzoeker nog aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd op welke wijze de stukken niet in overeenstemming zijn met de verklaringen, is de Raad van oordeel dat de vormelijke gebrekkigheid van beide stukken en de incoherentie tussen opschrift en inhoud voor wat betreft de dienst van uitgifte (attest met hoofding van de politie van Banovici dd. 4 januari 2008) volstaan om tot de conclusie te komen dat ze elke bewijswaarde ontberen, zodat deze zinsnede in de beslissing als overtoollig moet worden afgedaan en het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt met betrekking tot kritiek op het overtoollig motief aangaande de inhoud van het attest van 19 augustus 2007. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker is niet bij machte om de beoordeling van de door hem neergelegde documenten door de verwerende partij in een ander daglicht te stellen, zodat alle bevindingen vastgesteld door de verwerende partij samengenomen ertoe leiden dat er geen enkele geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het asielrelaas. Daaruit volgt dat het voorliggende asielrelaas het niet verdient om te worden getoetst aan de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar de vluchtelingendefinitie in de Conventie van Genève.

2.4. In zoverre verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij zich niet langer kan steunen op zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en dat hij geen andere elementen aanvoert die de toekenning van de subsidiaire bescherming zouden kunnen verantwoorden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 augustus 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A. WIJNANTS.